

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 3. Quæ culpa requiratur ad suspensione[m].

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

Duo ad ab-
solutionem
requiritur

Respondeo: Requiritur Primò, Vt iuret se mādatis Ecclesie obtemperaturum. Ita Couarruias §. 11. n. 11. Item Nauarrus cap. 24. n. 11. Quod intellige in magnis criminibus iuxta Caictanum Verbo *Absolutio*. In quibus autem criminibus sit hæc promissio exigenda, vide Nauarrū c. 26. n. 2. Requiritur Secundò: Vt ante absolutionem satisfiat parti, vel detur sufficiens cautio; vt patet Cap. *Soler*, de Sententia excommunicationis in 6. Vide Nauarrum cap. 26. num. 7.

DVBIVM V.

Virum absolutio, non satisfacta parte, sit irrita? v. g. Si sis excommunicatus ob furtum, vel ob non soluas decimas, an absolutio data ante restitutionem, vel solutionem, sit valida?

54 **R**espondeo: Validam esse, siue detur ab eo, qui habet potestatem ordinariam, siue ab eo

qui delegatam. Tenetur tamen absolvens ad restitutionem, si inde sequatur aliquod damnum parti: nam est causa damni. Vide Couarruiam §. 11. num. 7. Ratio autem cur absolutio valeat, est: quia ad essentiam absolutionis non est necessarium, vt forma Iuris seruetur, etiam si Pontifex in sua commissione iuberet eam seruari. Nam illa forma non ponitur, vt conditio sub qua detur potestas absolvendi; sed vt modus seruandus, vt legitime fiat.

Secus est, Si præscribatur noua forma, quam ius non postulat, eaque ponatur tanquam conditio: tunc enim ea non seruata, absolutio erit irrita. Pari modo irrita erit, quando expressè dicitur eam non valere, nisi satisfacta parte, vel præstita idonea cautione; sicut in Bulla Cœnæ Gregorij XIII. & Sixti V. videmus.

Non satis
facta parte,
valer abso-
lutio.

Excipe cas-
sum,

D E

S V S P E N S I O N E .

Tractatus hic complectitur quatuor Capita. Primum est, *De natura suspensionis*. Secundū, *De varijs modis suspensionis*. Tertium, *Quibus modis suspensio ipsa suspendatur, seu impediatur, ut vt effectum non habeat*. Quartum, *De Absolutione à Suspensione*.

CAPVT I.

De natura Suspensionis.

DVBIVM I.

Quid sit suspensio, & quotuplex?

Respondeo Primò: *Suspensio* hoc loco est, *Censura Ecclesiastica, qua Clericis ob suam culpā prohibetur ab executione potestatis alicuius Ecclesiasticæ, quam habet ratione Officij vel Beneficij, idque vel in totum ad tempus, vel in parte, siue ad tempus, siue in perpetuum*. Vbi

Notandum Primò: Solūm personam Ecclesiasticam suspendi. Vnde multū differt ab Excommunicatione, Interdicto, & Irregularitate, quæ etiam ab alijs incurruntur.

Notandum Secundò: Dum quis suspenditur in totum ab officio vel beneficio in perpetuum, nō esse suspensionem, de qua hic agimus: sed depositionem vel priuationem vel irregularitatem. Itaque non datur vlla suspensio, quæ sit censura, & separet ab officio vel beneficio in perpetuum. Sed si integrè separat ab officio & beneficio, id solūm debet fieri ad tempus. Si autem solūm ex parte separet, potest durare vel ad tempus, vel in perpetuum: vt si quis suspendatur ab Ordine Pontificali in perpetuum quoad collationem Ordinum tantūm, vel quoad collationem Confirmationis tantūm.

Respondeo Secundò: Omnis varijs diuisionibus, præcipua est, quæ diuiditur in *Suspensionem ab Officio, à Beneficio, & ab vtroque*. *Suspensio ab Officio* dicitur, quando ab Ordinis vel Iurisdictionis executione suspenditur. *A Beneficio*, quādo quis à fructibus, vel à quibusdam beneficiis annexis suspen-

ditur: vt si beneficio annexū sit ius eligendi, præsentandi, vel confirmandi. Dicitur tamen interdū quis suspendi à beneficio, quando suspenditur à iurisdictione, qui illi ratione beneficii competit.

DVBIVM II.

Quinam possint suspendere?

Respondeo: Omnes eos posse suspendere, qui in Clericis habet iurisdictionem fori exterioris: vt Pontifex omnes Ecclesiasticos totius orbis. Episcopus omnes sue diocesis (nisi sint exempti,) & eos qui in ea delinquant, vt supra dictum est de excommunicatione; nam ratione delicti fortitur quis forum. Pari modo Prælati Religiosorum suos Religiosos.

Parochi & Confessarij non possunt suspendere per censuram; sed tantūm per simplex præceptum, cuius tamen violatio non parit irregularitatem.

DVBIVM III.

Quæ culpa requiratur ad suspensionem?

Respondeo: Vt suspensio iuris incurratur, requiritur culpa mortifera: quia Canones penales, qui irrogant graues censuras, non censentur conditi, nisi ad grauem culpam puniendam. Vnde idem iudicium est de irregularitate, iuxta plurimos Doctores, quæ ob delictum incurritur.

Suspensio tamen ab homine per sententiam interdum irrogatur ob culpam venialem; iuxta Nauarrum cap. 27. num. 151.

Adde, Quod omnis suspensio debeat ferri in scriptis, sicut excommunicatio, expressâ causâ seu peccato, propter quod impingitur, vt habetur Cap. 1. de *Sententia excommunicationis* in 6. Alioqui Iudex Ecclesiasticus (si non sit Episcopus) incurret suspensionem à diuinis officijs, & ab ingressu Ecclesie per mensē, vt habetur ibidem. Hoc tamen non necessariò seruari debet, quando Prælati Regularis suspendit suum Religiosum; quia Prælarum consuetudo contrarium præscripsit. Vide Paludanum dist. 18. quæst. 7. art. 3. concl. 10.

CAPVT

Definitio
suspensio-
nis.

Differentia
inter sus-
pensionem
& alias
censuras.

Eius diui-
sio.

Suspensio
ab officio.

A Beneficio.

Omnes qui
habent iu-
isdictionis
fori exte-
rioris.

Non possit
Parochi &
Confessarij,

Ins non
suspendit
nisi ob
mortale.

Homo po-
test ob ve-
niale.

Sed in scri-
ptis & ex-
pressâ
causâ.

Excipe
Prælarum
regularum.